

## Mircea Cristescu, Leonid Kogan și Filarmonica „George Enescu”

Pe podiumul sălii mari a Palatului străjuită de chipul blind al lui George Enescu, primul oaspete al festivalului este maestrul Ion Dumitrescu. În dubla sa calitate de președinte al Uniunii Compozitorilor și de președinte al Comitetului de organizare al celei de-a VI-a ediții a prestigioasei manifestări, cinstește într-un însuflețt cuvânt introductiv memoria marelui nostru muzician și subliniază marea importanță pe care au avut-o edițiile anterioare pentru difuzarea muzicii românești în țară și în străinătate. Mulțumind muzicienilor români și celor de peste hotare, care s-au pregătit să asigure Festivalului o nouă strălucire, încheie urînd deplin succes concertelor, recitalurilor și spectacolelor prevăzute în cadrul programului anunțat.

În mod semnificativ pentru trăsăturile sale de robustețe, optimism și bogăție a invenției melodice, care trădează sursa de inspirație din melosul nostru popular, *Preludiul simfonic* de Ion Dumitrescu deschide primul concert al Festivalului, atrăgînd atenția asupra unora dintre caracteristicile majore ale stilului compozitorului și ale întregii creații culte românești.

Oaspete întotdeauna mult apreciat al vieții muzicale bucureștene, violonistul sovietic Leonid Kogan inaugurează apoi seria marilor personalități solistice, venite să asigure Festivalului „George Enescu” prestigiul cuvenit. Pentru început, un *Adagio pentru vioară și orchestră în Mi major, KV 261* de Mozart — destinat inițial de compozitor unui concert de vioară, dar rămas în cele din urmă ca o lucrare independentă — ne introduce în ambianța mozartiană, desfășurată pe plan mai amplu în piesa imediat următoare. *Concertul*

nr. 3 în Sol major KV 216 ne era bine cunoscut în interpretarea lui Leonid Kogan, atît dintr-o anterioară execuție la București, cît și din discul realizat în 1961 cu acompaniamentul Orchestrei Societății de concerte a Conservatorului din Paris sub bagheta lui Constantin Silvestri. Comparația cu versiunile precedente ne permite să tragem concluzia că scurgerea timpului a determinat unele mutații în stilul său interpretativ. Echilibrul între virtuozitate și muzicalitate se ridică în prezent pe un plan estetic superior, stilul său a atins un grad de puritate și de eleganță propriu celor mai iluștri maeștri ai viorii, ajunși pe culmile împlinirii lor artistice.

A urmat, în concluzia programului, *Simfonia I* de Enescu, realizată de Mircea Cristescu la pupitrul Orchestrei Filarmonicii cu o autoritate și o forță expresivă, care ni se par de bun augur față de noua structură — sensibil lărgită și îmbunătățită — a primului colectiv simfonic al țării. Prefațat de sunetele viguroase ale „Eroice” enesciene, care a răsunat în condiții remarcabile de finisare a execuției, Festivalul dedicat memoriei celui mai ilustru muzician român s-a anunțat de la început ca o veritabilă sărbătoare a muzicii.

EDGAR ELIAN

## Ghennadi Rojdestvenski și Orchestra Radioteleviziunii Sovietice

Proportia în care se amestecă, în arta dirijorală a lui Ghennadi Rojdestvenski, sugerarea imaginistică, senzorială, nenoțională a expresiei cerute, cu disecarea științifică și lucru ordonat al tuturor compartimentelor discursului, această măriere foarte personală se face într-un mod greu explicabil. Cu originala sa măiestrie ne-am întîlnit adesea (parcă niciodată nu este suficient, cînd vorbim de un mare, inepuizabil artist, surprinzător de la frază la frază, cu atît mai mult de la lucrare la lucrare), dar niciodată n-am putut înțelege îndeajuns schimbarea arhitectului minuțios al construcției muzicale, din repetiții, cu artistul (sau actorul) care joacă frazele, se folosește de mobilitatea feței și de poze premeditate pentru sugestia imaginii, însuflețirea eficientă a executanților. L-am văzut, datorită unui film de televiziune, cîntărind notă de notă, accent de accent, toate detaliile partiturii (este unul din dirijorii care formează într-adevăr un ansamblu prin știința lucrului, prin competența asamblării detaliilor) și de fiecare dată în concert ni s-a înfățișat alt tip de șef de orchestră. Puțini sînt dirijorii care pot să îmbine aceste două proprietăți care îndeobște se exclud.

Rojdestvenski își folosește darurile de actor și teoretician cu premeditare. Are mereu în față o concepție, o imagine sonoră individualizată perfect a piesei pe care o pregătește. De ajuns să ne gîndim că a cîntat, de fiecare dată cînd a venit în București, cîte o piesă românească într-un fel me-

